

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150886032/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

sten om tre hvidklædte Elverpiger, som havde dandset paa Høien i Maaneskin. Elverpigerne vare vi, men at vi i Ryggen vare hule som et Deitrug, og at Høien skinnede som Sølv, det var deres egen Opfindelse.»

«Og i den Eeg,» udbød *Vilhelm*, «skjød jeg, som Dreng, den første Fugl, der faldt for mit Skud. Det var en Krage. Den fik en overordenlig god Begravelse!»

«Ja under min Søsters Grædepiil!» sagde *Sophie*. «Vi begravede den i en gammel Chapeaubas, der var besat med hvide Sløifer. Graven var pyntet med Pionblade og gule Lillier. Jeg bar Liget, *Vilhelm*, der var en lang Dreng, holdt Talen, og *Louise* strøede Blomster.»

«I vare nogle smaa Narte!» sagde *Moderen*. «Men see I, hvem der kommer?»

«O, min lille *Dickie*, min Dverg fra *Kenilworth*!» udbød *Sophie*, idet en lille, puklet Mand, rødt tynde Been og et gammelagtigt Ansigt, nærmede sig. Han var bondeklædt og havde paa Ryggen en lille Randsel af rødt Kalveskind, hvor Haarene vendte ud; i denne bar han sin Violin.

«Hedder han *Dickie*?» spurgte *Otto*.

«Nei, det er Spøg af *Sophie*!» svarede *Vilhelm*. «Hun skal nu altid romantisere skikkelige Folk. Han hedder slet og ret: »Musikant«. Fynboen, veed De, italianiserer de fleste Navne. Ellers hedder han ogsaa *Peer Krøbling*!»

«De skal høre hans Toner!» sagde *Sophie*. «Han er Nummer Eet i Overmorgen, naar vi have Slaegilde. Han kan Musik, som neppe De kjender; han spiller Dem baade »Skomagerdansen« og »Kirsebær-suppen«; saadanne Dandse have Folkene her til Lands!»

«Nu ere vi ude af mine Jorder og inde paa Naboens,» sagde den gamle Frue. «De vil faae en ægte gammel Gaard at see!»

«Nu gad jeg nok vide,» sagde *Sophie*, «hvad Hr. *Thostrup* vil synes om Beboerne. Kammerjunkerens kjender De, han er en fortræffelig Landmand. Hans Søster derimod er lidt egen; hun er nu af de Mennesker, som altid, selv med deres bedste Villie, sige Folk Ubehagelighed. Det har hun et sjeldent Talent for. De vil nok erfare det. Men hun mener det ikke saa slemt. Hun kan ogsaa gjøre Løier! tak De Gud, at De ikke bliver der Natten over, ellers skulde De see, hvad hun og Jomfruen kan finde paa!»

«Ja, det er min Veninde, Jomfruen!» sagde *Vilhelm*. «De skal see